

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201109488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

rystede, saa vi troede, det var Jordskælv. Vi undersøgte Sagen og fandt, at Rystelsen hidrørte fra Chasseur, som sad paa Loftet lige over Hængelampen og loppedede sig. Og da vaagnede Digteraanden i mig.

Der var fremdeles Broholmeren *Frej* og de to smaa Abetterrier *Fiks* og *Færdig* samt Gravhunden *Bugge*, der kom til Gaarden samme Dag som min Søster blev født og elskede hende med den mest lidenskabelige Kærlighed.

Da Schæferiet blev nedlagt, gik vi over til at holde Køer — eller drive Hollænderi, som det kaldtes. Moder maatte afstaa sin Værdighed som Mejerske og overgive den til en faglært Smørkunstnerinde. Andelsmejerier eksisterede ikke dengang, hver Gård producerede sit Smør og sin Ost.

Svin havde vi naturligvis ogsaa, og paa Gaardspladsen vrilledede det af Smaakræ: Høns, Ænder, Gæs og Kalkuner.

Fader fodrede dem altid selv. Naar han gik fra Hovedbygningen over til Kornloftet for at hente Foder, fulgtes han i Hælene af dem alle, og midt i Flokken gik et Par Hunde eller Smaagrise, et Føl eller en Kalv. De stod opstillede udenfor Døren, mens Fader var derinde, og saa snart han kom ud med Foderet, slog et Haglvej: af Duer ned fra de nærmeste Tage.

Det var et Syn, jeg aldrig glemmer.

Senere, da Røde Hanne blev Hønsepige, satte Fader Laas for Kornloftet. Hun elskede nemlig Dyrene saa højt, at hun stjal Korn til dem. Og kom der en Tordenbyge og slog ned over de smaa Kræ, saa de var forkomne og halvdøde, samlede hun Ællinger og Kyllinger op og puttede dem ind paa sit Bryst. Vilde Jens Due under saadanne Omstændigheder lægge en kælen Arm om Hannes Liv, hører jeg hende skrike:

„Rør mig ikke, Jens, jeg er smæktfuld af Kyllinger!“

Ovre i Laden var der *Ugler*, i Haven *Pindsvin*, paa Markerne *Harer* og *Ræve*, og i Mosen ynglede *Vildænderne*. Mens højt paa Ladetaget *Storken* havde sin Rede — den var det jo, der bragte Moder alle Børnene.

Og saa var der *David*. Det Dyr, der gennem flere Aar blev min trofaste Ven og Ledsager.

Men han skal have sit eget Kapitel.